

Isä istui sohvalla äidin ja pojan saapuessa kotiin. Äiti näki miehensä kasvoilta, että tämä oli itkenyt. Hän tiesi syyn miehensä itkuun, sillä he olivat jo aiemmin keskustelleet puhelimesta tapahtuneesta. Poika riisui innokkaasti ulkovaatteensa ja aikoi rientää isänsä luokse, mutta äiti komensi hänet laittamaan pipon ja lapaset patterin päälle kuivumaan. Sen tehtyään poika juoksi olohuoneeseen. - Hei isi! Mulla oli tänään hyvä päivä hoidossa! Arvaa mitä me tehtiin? poika arvuutteli isältä suuri hymy kasvoillaan. - No hei! Mitä te teitte? isä vastasi poissaolevasti. - Me tehtiin sellainen lumilinna toisten poikien kanssa! Ja sinne ei päästetty tyttöjä ollenkaan! poika kertoi silmät riemusta säihkyen. - Miksi te ette tyttöjä sinne päästä? - Tytöt on ihan tyhmiä! Ei ne osaa leikkiä meidän leikkejä. Ja sitten se Elina haluaa vain pussata. Pojan kasvoilta kuvastui inhoa merkitseviä ilmeitä. - No, ei se pussaaminen niin vaarallista ole. Äiti saapui myös olohuoneeseen ja istuutui miehensä viereen. Hän halasi miestänsä silmät kyynelehtien. Mies vastasi halaukseen. Häinkin kyynelehti. Poika katsoi vanhempiaan hieman hämmentyneenä. - Kuulehan, isillä olisi vähän asiaa, isä sanoi surun murtamalla äänellään. - No mitä isi? poika kysyi ihmetellen isän poskilla valuvia kyyneleitä. - Muistatko kun kerroin, että paappa on hyvin sairas? - Muistan. Onko se paappa vielä siellä sairaalassa? Koska se pääsee kotiin? - No nyt on niin, että paappa ei pääse enää kotiin sieltä sairaalasta. Paappa kuoli tänä aamuna. Isä sai vain vaivoin sanottua viimeisen lauseen kyyneleidensä takaa. Äiti itki isän vieressä pitäen hänen kädestään kiinni. - Kuollut? poika ihmetteli. - Eikö me sitten enää koskaan nähdä paappaa? - Ei. Me emme näe enää koskaan paappaa. Paappa on nyt mennyt taivaaseen, äiti sai sanottua huomattuaan miehensä olevan kykenemätön vastaamaan pojalle. Poika katseli vakavana vanhempiaan. Hän meni isänsä syliin ja painoi päänsä hänen rintaa vasten alkaen samalla itkeä katkerasti. Isä ja äiti silittivät molemmat lapsensa päätä ja he kaikki itkivät yhdessä suruaan. Poika nosti päätään ja katsoi kostuneilla silmillä isäänsä. - Minua niin kovasti harmittaa, että me ei enää ikinä nähdä paappaa. Minun tulee ikävä paappaa! pojan ääni värisi puhuessaan ja päätettyään lauseensa poika purskahti uudelleen itkuun. - Niin minunkin tulee kova ikävä, isä sai itkunsa alta soperrettua. - Nyt sinulla isi ei ole ollenkaan enää omaa äitiä ja isää. Poika painoi päänsä uudelleen isän rintaa vasten ja koko perhe itki vuolaasti. Parin päivän jälkeen elämä jatkui kotona normaalien rutiinien puitteissa, joskin perhettä kohdannut menetys oli aistittavissa kodin ilmapiirissä. Isä oli saanut sairaslomaa tapahtuneen johdosta, ja päivisin hän hoiteli hautajaisiin liittyviä asioita. Äiti kävi töissä normaalisti, ja poika oli päiväkodissa. Paapan kuolemasta oli kerrottu hoitopaikkaan, mutta poika itse ei ollut tuonut asiaa mitenkään esille. Äiti oli tästä keskustellut päiväkodin opettajien kanssa. Päivä oli sujunut kutakuinkin normaalisti. Äiti ja poika olivat tulleet iltapäivällä kotiin. Isä oli tehnyt ruoan valmiiksi ja perhe aterioi yhdessä. Illalla vanhemmat menivät ulos tekemään lumitöitä ja poika leikki pihalla naapurien lasten kanssa. Lopulta tuli iltapalan aika ja perhe tuli sisälle. Keittiössä istuessaan he nauttivat iltapalaansa. - Iskä? - No? - Mä sitten toivon joulupukilta Star Wars -legoja. - Vai niin. Mitä niistä? - No kaikkia tietysti! poika vastasi nauraen isälleen. - Vai kaikkia? äiti hämmästeli. - Etköhän sinä toivo vähän liikoja? Ei se joulupukki varmaan kaikkia legoja voi tuoda? - Ei, kun mä toivonkin vaan kaikkia Star Wars -legoja, en niitä kaikkia muita legoja! poika tarkensi hieman ärtyneeseen äänensävyyn. Vanhempia hymyilytti pojan vastaus. Huomatessaan tämän poikaakin alkoi hymyilyttää. Hänen hymynsä paljasti aukon siinä kohtaa, missä oli ollut etuhammas yläpuolella. Tuo näky alkoi naurattaa isää ääneen ja poika alkoi nauraa isän mukana. Äiti ihmetteli hymyillen, mille miehet mahtoivat nauraa. - No legojahan tuo poika näyttäisi tarvitsevan, isä totesi ja osoitti sormellaan omia hampaitaan. Äiti ymmärsi nyt ja alkoi nauraa muiden mukana. Hetken aikaa naurettuaan kaikki hiljentyivät hetkeksi ja keskittyivät iltapalan syöntiin. Syötyään äiti lähti yläkertaan etsimään vaatekaapista pojalleen

seuraavaksi hoitopäiväksi vaatteita. Isä ja poika jäivät kahdestaan keittiöön. Yhtäkkiä poika rikkoi jälleen hiljaisuuden. - Isä? - No mitä poikaseni? - Mä en halua jutella paapan kuolemasta enää... Isä hätkähti pojan kommenttia. - Niinkö? Miksi et halua? - Noo... en mä vaan halua, poikaa tuntui hieman nolestuttavan oma kommenttinsa. Hän tiesi, että asia oli isälle ja äidille tärkeä. - Tuntuuko se sinusta jotenkin hankalalta jutella paapan kuolemasta? Eihän kukaan ole kiusannut sinua siitä hoidossa? - Ei oo kiusannut. Mä en vaan halua jutella siitä, kun mulle tulee siitä niin paha mieli. Pojan silmät kostuivat ja isä näki, että itku ei ollut kaukana. - Minä ymmärrän poikaseni. Ei meidän ole siitä pakko jutella, jos et halua. Mutta jos sinusta joskus tuntuu siltä, että haluaisit kuitenkin, sinä voit tulla juttelemaan äidin tai isän kanssa. Pakko ei ole, jos et halua. - Joo... He jatkoivat iltapalan syömistä. Isä katseli mielteliään poikaansa. Hän ymmärsi pojan tunteet ja käsitti, että poika kantoi sisällään syvää surua paappansa poismenon vuoksi. Oli kulunut kolme viikkoa paapan kuolemasta. Perhe oli siunauskappelissa odottamassa siunaustilaisuuden alkua. Muita sukulaisia ja ystäviä oli paikalla jonkin verran. Paapan omaiset olivat halunneet pitää pienet hautajaiset vain lähimpien seurassa. Poika oli tullut siunaustilaisuuteen hieman hiljaisena, mutta hyväntuulisena. Hän oli ylpeä uusista vaatteista, jotka äiti oli hänelle ostanut hautajaisia varten. Erityisen ylpeä hän oli kiiltävistä juhlakengistä. Niitä sai pitää vain tosi harvoin. Astuttuaan siunauskappeliin sisälle poika oli hiljentynyt. Hän katseli vakavana valkoista arkkua, jossa paappa oli. Isä oli kertonut pojalle hautajaisista ja siunaustilaisuudesta, miten tilaisuus etenee sekä mitä siellä tapahtuu. Poika muisti kaiken ulkoa. Se oli kuulostanut hyvin erikoiselta, sillä koskaan aiemmin hän ei ole ollut hautajaisissa. Kanttori aloitti soiton. Konsta Jylhän ”Vaiennut viulu” oli ollut paapan suosikkisävelmiä. Se sopi muutenkin tilaisuuteen hyvin, koska paappa oli itse aikoinaan soittanut viulua. Heti perään kanttori soitti toisen sävelmän, joka kuului liturgiaan. Sen aikana pappi asteli arkun taakse ja valmisteli siunaustilaisuuden aloittamista. Poika katsoi vakavana pappia ja tarttui isänsä käteen. Isä sulki pienen käden hellään puristukseen ja katsoi rakastavasti lastansa. Pappi aloitti puheensa ja pian laulettiin ensimmäinen virsi. Poika osasi sen. Sitä oli joskus laulettu hoidossa, mutta nyt hän ei laulanut. Äiti lauloi virttä toisella puolella, mutta kun poika katsoi isäänsä hän huomasi, ettei isäkään laulanut. Isän silmät näyttivät kostuneilta. Poika arveli, että isä saattaisi itkeä kohta. Virren jälkeen pappi kertoi paapasta, millainen mies tämä oli ollut eläessään. Paappa oli tehnyt elämänsä aikana monia sellaisia asioita, joista poika ei ollut aiemmin tiennyt. Hän päätti kysellä niistä myöhemmin isältä lisää. Seuraavaksi pappi siunasi paapan viimeiselle matkalle. Poika ymmärsi viimeisen matkan tarkoittavan sitä, että paappa menisi taivaaseen. Hoidossa oli tästä joskus puhuttu. Pappi kaatoi pienellä lapiolla hiekkaa arkun päälle. Isä oli kertonut, miten pappi tekee ristin arkulle. Poika oli kysynyt isältään, miksi juuri hiekalla, mutta siihen ei isä ollut tiennyt vastausta. Siunauksen jälkeen laulettiin toinen virsi. Virren loputtua isän veli kävi laskemassa kukan paapan arkulle. Sen jälkeen isä kävi hakemassa kukan, ja poika sekä äiti astuivat isän vierelle hänen tullessa arkun äärelle. Isä luki kukasta roikkuvasta lapusta runon ja viimeisen tervehdyksen paapalle. Sen jälkeen perhe palasi istumaan omille paikoilleen. Kaikki muutkin paikalle tulleet kävivät jättämässä kukat paapan arkulle. Jotkut lukivat runon, toiset vain tervehdyksen. Jotkut itkivät, toiset eivät. Pojan silmät kostuivat, kun isän sisko vei kukkansa arkulle. Sisko yritti lukea runon, mutta häntä itketti niin, ettei siitä tullut mitään. Kun kaikki olivat vieneet kukat paapan arkulle, isän veli nousi seisomaan ja kutsui saattoväen muistotilaisuuteen. Poika painoi päänsä isän kainaloon ja alkoi itkeä vuolaasti. Tämän huomattessaan isä alkoi myös itkeä. Äidinkin silmät kostuivat kyynelistä. - Isi? Nytkö se paappa sitten on mennyt taivaaseen? Poika kysyi itkunsa keskeltä. - Niin, nyt se paappa on sitten mennyt, isä sai juuri ja

juuri vastattua. - Minua niin harmittaa... poika sanoi kyynelten valuessa hänen poskillaan. - Niin minuakin harmittaa, todella paljon, isä sanoi ja ojensi pojalle nenäliinaa. Poika otti sen ja pyyhki kyyneleitään. Äiti halasi lastaan. - Kyllä se siitä. Ei se ole väärin itkeä tällaisessa tilanteessa. Itke vain, jos siltä tuntuu, se helpottaa, äiti lohdutti poikaansa. Lopulta poika rauhoittui ja perhe poistui siunauskappelista. Muutaman viikon päästä poika riensi iloisena kotiovelta keittiöön. Hän oli huomannut, että isä oli tullut töistä kotiin aiemmin kuin äiti ja hän. Hänellä oli jotain hyvin tärkeää isälleen. Isä torui poikaansa nähdessään tämän rientävän ulkovaatteet päällä keittiöön. - Hei hei hei! Ei tulla ulkovaatteet päällä keittiöön, varsinkaan kengät jalassa! - Joo, mutku mulla on sulle yllätys! - Vai niin. No sovitaan, että menet ensin riisumaan vaatteet ja kengät ja tulet sitten antamaan sen yllätyksen isille, jookko? - Okei. Poika riensi innokkaasti riisumaan vaatteitaan. Ne lentelivät sikin sokin eteisessä. Äidinkin piti hieman torua poikaa ja pyytää tätä laittamaan vaatteet nätisti omille paikoilleen. Poika ärähti äidilleen vastalauseeksi, mutta teki kuitenkin kuten oli käsketty. Koska isä oli mennyt olohuoneeseen odottelemaan ruoan valmistumista, poika juoksi sinne pitäen käsiään samalla selän takana. - No niin iskä, mulla on sulle yllätys! Arvaatko mikä se on? - No enpä taida arvata, isää hymyilytti pojan innokkuus. Äiti saapui myös olohuoneeseen ja istui isän viereen. Äitiäkin hieman jännitti, mikä pojan yllätys isälleen oli. Poika veti kätensä selän takaa ja ojensi käsissään olevan paperin isälleen. - Siinä! Ole hyvä! poika sanoi riemunsekaisella äänellä suuri hymy kasvoillaan. - No kiitoksia! isä sanoi ja katseli paperia. Paperissa oli pojan piirtämä kuva. Isä pystyi selvästi erottamaan kuvasta keltaisen ison auringon sekä paperin vasempaan reunaan piirretyn puun. Paperin alareuna oli väritetty vihreäksi, joka ilmeisesti kuvasti nurmikkoa. Keskelle paperia oli piirretty kaksi ihmishahmoa. Toinen oli pieni ja toinen suuri. Pieni piti suurempaa kädestä kiinni tai niin isä ainakin oletti. - Oletko sinä piirtänyt tähän meidät? Tässä on isi ja sinä? Isä arvaili. - Ei tietenkään! poika sanoi ja jatkoi selitystään innokkaana ja riemukkaana. - Siinä on sinä pikku poikana ja sitten sinun isä. Se on paappa ja sinä! Minä tein tämän sinulle, että sitten kun sulla on paappaa ikävä, niin sinä voit tästä katsella paappaa ja muistella, kun sinä olit pikku poika! Isän silmät kostuivat. Hän oli hetken aikaa hiljaa, mutta hymyili pojalleen, joka hieman hämmentyi isän reaktiosta. - Etkö sinä isi tykkääkään siitä? - Voi rakas poikaseni, totta kai minä tykkään siitä! Tämä oli todella mukava yllätys! isä sai sanotuksi kyyneltensä varjosta tuntien samalla suurta lämpöä ja rakkautta sisimmässään.